SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 11. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Vasa 619. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 1 Juni 1898. | Expedition: Kungstensgatan 56. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonsavgift 20 öre pr petitrad. | 18:e Årg.

Anna Thulin.

Den sista debutanten på den gamla operascenen var en ung sångerska, som i *Papagenas* rol den 24 nov. 1891 för första gången trädde fram för operapubliken. Vi hafva allt skäl för det antagandet, att hon då öfver hufvud taget allra först lät höra sig offentligt, ty den lilla Papagena hade ännu icke hunnit till »aderton år och två minuter», den ålder, hvilken hon i förklädnaden som gammal gumma inför Papageno påstår sig inneha. Det fattades ännu halftannat år deri. Åtta dagar efter denna debut eller den 31 nov. egde sista representationen rum i det gustafvianska konsttemplet, och äfvenså vid densamma hade man tillfälle att se den unga sångerskan uppträda, utförande tärnans, *Gerdas*, lilla parti i »Den Bergtagna». Namnet på debutanten läses här ofvan och bilden här intill förklarar till en del det behagliga intryck hon gör på sin publik, om ock i första rummet den klara, rena och vackra stämman bidrager till detta intryck och den tilltagande framgång hon skördar på vår främsta scen. Ännu ett par mindre roler, nämligen *Anna* i »Wermländingarne» och *Brudtärnan* i »Friskytten» återgaf fröken Thulin efter operans inflyttning i Svenska teatern, den sistnämnda i januari 1892. Debuterna ledde emellertid icke till engagement, hvilket man väl kunnat vänta, ty den unga sångerskan hade gjort sina sång- och scenstudier för en mästarinna sådan som Signe Hebbe.

Följande år finna vi fröken Thulin vid Stora teatern i Göteborg, der goda operakrafter då verkade, och här fick hon sig några mera betydande roler anförtrodda såsom *Jenny* i »Hvita frun» och *Siebel* i »Faust». Hon var derefter ett år (1893—94) engagerad vid Vasateatern, der, som vi erinra oss, hon sjöng bl. a. i »Tjufskyttarne», »Nerkingarne» och Kjellanders »Figaro i slyngelåren». I juni 1894 sjöng fröken Thulin i Kristiania Tivoli och under sommaren påföljande år på Tivoli i Köpenhamn, på båda dessa ställen med mycken framgång.

Fröken Hebbe lyckades nu intressera vår gamle förträfflige sångmästare Isidor Dannström för sin portegé, och ehuru han då, redan mer än åttioårig, ej vidare mottog några elever, gjorde han för den unga medellösa talangen ett undantag och blef någon tid hennes lärare.

Fröken Thulin vände sig derpå åter till operan och fick genomgå en ny skärseld af debuter, den första såsom *Sandman* i »Hans och Greta» mot slutet af oktober 1895. Vi erinra oss väl hur öfverraskande klart och vackert sången klingade i detta lilla parti, om hvars besättning för dagen vi ej tagit notis af programmet. Följande år skedde andra debuten i *Siebels* rol och den tredje i *Neddas* ganska fordrande parti i »Pajazzo», hvilket såväl vokalt som dramatiskt blef mycket tillfredsställande. I augusti 1896 fästades fröken Thulin genom engagement vid operan och uppträdde samma år som *Mignon* och *Prinsessan* i »Per Svinaherde» af Hallström. I februari 1897 fick fröken Thulin uppbära titelrolen i Glucks »*Iphigenia* i Aulis», hvarmed hon skördade stort och välförtjent bifall. Fröken Thulin hade nu visat sig vara en verklig acquisition för operan såväl med hänseende till den ungdom-

Anna Thulin.

ligt friska och rätt volumiösa rösten, som om genom dramatisk begåfning och ett naturligt behag i sitt uppträdande, som ej kan vara annat än vinnande. Andra hennes roler under detta år voro *Lola* i »På Sicilien», *Pamina* i »Trollflöjten», »*Zerlina*» i »Don Juan», *En mö* i »Sveagaldrar» och *Syrsan* i Goldmarks »Syrsan vid härden».

Under innevarande år har hennes repertoar ökats med *Susanna* i »Figaros bröllop», *Martha* i »Mjölnarvargen» och *Nemea* i »Konung för en dag», hvarjemte hon i »Valkyrian» innehaft *Siegrunes* parti.

Anna Dorothea Thulin är född i Stockholm den 29 april 1875. Den begåfvade sångerskan har sålunda vid sina år hunnit ovanligt långt på den artistiska banan, å hvilken vi tillönska henne ökade och rika framgångar, de der också komma oss och konsten till godo.

Svenska tonkonstens karaktär.

Af A. L.

(Ur profark till Illustreret Musikhistorie).

Ett grunddrag i det svenska nationallynnet är förkärleken för det enkla och klara, det konkreta, man kunde nästan säga det pittoreska. Svensken ligger i regeln icke för det alltför abstrakt spekulerande, ej heller för känslans diffusa öfversvallning och fråsseri på sig sjelf, för sentimental formlöshet eller dunkel symbolistik. Hans känsla kan nog ega djup, men tillika vanligen en viss blyghet, som hindrar henne att alltför detaljeradt utställa sig sjelf till beskådning. Vi äro nog annars i allmänna egenskaper af germansk stam, men i nyssnämda egenheter skilja vi oss bestämdt från våra stamfränder tyskarna.

Det sagda bevisas af snart sagdt hela vår nationella litteratur och konst. Det är icke på den abstrakta filosofiens fält, som vi vunnit ett namn i verldslitteraturen, utan på de konkreta naturvetenskapernas. Linné är verldsberyktad, Boström är knappt allmännare känd utanför landets gränser och hans tänkande är för öfrigt, enligt Wikners intyg, »ett seende, ett skådande snarare än en filosofisk deduktion»....

Sjelfklart är, att med den svenska förkärleken för det begränsade och åskådliga sådana litteraturriktningar måste vara i grunden osvenska, hvilka gå ut på dunkel formlöshet eller känslolopjunk, såsom den Wertherska sentimentaliteten i förra seklet eller den nyromantiska, fosforistiska, i början af det nuvarande. Hvem läser numera Lidner? Och hur många läsa Atterbom?

Antagligen är det af samma skäl, som i vår tonkonst den extrema wagnerismen har så svårt att få insteg. Detta måste nämligen bero på den senares patetiska öfverdrifter, gränslösa längder och symbolistiska dunkelhet, ty icke kan det bero på dess pittoreska element, hvilka ju snarare i och för sig borde tilltala det svenska lynnet, ej heller på enheten mellan ord och ton, ty i Sverige ha ord- och tondiktare ofta varit förenade i en person, och detta långt före Wagners uppträdande. Af samma skäl är det nog ock, som Berlioz hos oss visat sig slå an mera än Liszt; ty den förre låter detta vara detta, låter tonmålningen vara rätt och slätt tonmålning, den senare vill hafva sina tonskilderier omtydda i symbolistiskt intresse....

I det sagda ligger redan förklaringen, hvarför den svenska tonkonsten alltid företrädesvis omfattat det *vokala* gebitet, äfvensom hvarför hon alltid företrädesvis älskat den sköna *melodien*. Båda delarna följa ur behofvet af åskådlighet, ty genom att förena sig med ordet vinner musiken i klarhet och påtaglighet, och denna påtaglighet framträder å andra sidan bäst och mest plastiskt i formen af symetrisk melodi.

Visserligen får man icke fatta denna vår dragning åt det vokala så, som skulle vi icke egt någon instrumentalmusik före Sjögren och Stenhammar, hvilket man af vissa nyare framställningar skulle kunna förledas till att tro. Tvärt om har instrumentalmusiken, ehuru ej rikligt företrädd, nästan alltid hos oss haft representanter, som stått på höjden af sin tids konst, stundom före densamma. Johan Agrell var — enligt hvad jag tror mig hafva upptäckt — den förste symfonist bland Haydns föregångare, hos hvilken den s. k. sonatformen föreligger tydligt utpräglad. Kraus' symfonier erinra i ett och annat om Mozarts bästa, och dock hade Mozart då ännu ej skrifvit sina bästa. Wikmanssons stråkkvartetter vunno bifall af sjelfva Haydn. A. Lindblads symfoni fick beröm af Schumann. Franz Berwald var snarare före sin tid än efter densamma. Norman erkändes till och med af den kinkige Bülow stå på sin samtids höjd. Södermans uvertyr till Orleanska Jungfrun hör till seklets allra yppersta. Halléns Valdemarsaga uttömmer den moderna instrumentationens färgskala säkert lika grundligt som mången symfonisk dikt af Richard Strauss eller Rimsky-Korsakoff.

Men sin egentliga tyngdpunkt och sin största sjelfständighet visar den svenska musiken dock onekligen i de vokala formerna, större och smärre, hälst de smärre.

Då vi svenskar — enligt hvad ofvan antydts — i regeln icke älska vare sig förståndets eller känslans grubblande sjelfanalys, så kan man ej häller vänta att hos oss finna vare sig någon Sebastian Bach eller Richard Wagner. Men deremot kan man vänta någon relativ motsvarighet till en Schubert, en Schumann, en Franz, en Löwe o. s. v., och sådana motsvarigheter finnas verkligen ock i mängd. Vår romanskomposition har visserligen icke ingått såsom epokgörande i den allmänna europeiska utvecklingen, men den bildar i och för sig betraktad en konstföreteelse af alldeles sjelfständig karaktär och i sitt slag lika högt konstvärde som den i hvilket annat land som hälst, och hvad specielt beträffar rent melodisk skönhet står densamma, i likhet med våra folkvisor, snarare öfver än under alla andra.

»En sådan melodi kan hvarken jag eller någon annan nutida tonsättare skapa» — säges Rossini hafva utropat vid åhörandet af »Neckens polska», och denna melodi är verkligen af sällsynt fulländad formskönhet och så proportionerligt bygd, att man rent af på densamma kan tillämpa Zeisings teori om det gyllene snittet. Men liknande, väldanade och behagfulla samt derjemte naivt uttrycksfulla tonföreteelser äro talrika i vår musikaliska konstdikt såväl som folkdikt.

Folkvisan är ursprungligen ballad, och äfven i konstdikten är det hufvudsakligen inom balladformen som svensk tonkonst firat triumfer. Särskildt förefaller det mig, som skulle August Söderman i denna art hafva hunnit kulmen af allt hvad balladtonsättning heter, och intet annat lands tonkonst torde kunna uppvisa stycken, i sitt slag fullkomligare än hans Vallfart, Tannhäuser, Kvarnruinen, Hjertesorg och Svarte riddaren

Denna omständighet sammanhänger tvifvelsutan med en annan svensk egenhet, nemligen talangen för det så att säga halft dramatiska, det episkt lyriska, för kortare situationsteckningar inom en gemensam ram. Sådana slags diktcykler som Fredmans epistlar, Frithiofs saga och Fänrik Ståls sägner äro — enligt hvad flere anmärkt — en företrädesvis svensk företeelse. Någon lifskraftig och sjelfständig dramatisk diktning ega vi icke, men väl dylika kvasi-dramatiska tafvelserier. Men då ju äfven balladen kan sägas vara en halft dramatisk situationsmålning, så ligger den tanken nära till hands, att denna art just i Sverige skulle få sin bästa musikaliska tolkning.

Efter Wagners föredöme ha tonsättarne i utlandet börjat mera allmänt komponera till egna dikter; i Sverige har detta länge sedan skett och just af flere våra förnämsta kompositörer, visserligen icke för dramatisk sång, men för romansen och manskvartetten. A. Lindblad skref sina ojemförligt bästa sånger till egna poem, E. G. Geijer likaså, Josephson likaså, Wennerberg likaså.

Jag har nu sökt lemna några karakteristiska särmärken på den svenska kompositionen i de fall, då den verkligen varit nationell. Men naturligtvis

har den icke alltid varit detta, och äfven då den varit det, har den naturligen ej kunnat undandraga sig utländska inflytelser Redan i romanssången märkas sådana, t. ex. hos Ahlström från Haydn, Lindblad från Schubert m. fl., Söderman från Schumann, Sjögren och andra från Grieg o. s. v. Och ännu starkare märkas de i en för oss så föga nationel konstform som den stora operan, där man exempelvis hos Kraus och Hæffner återfinner Gluck, hos Lindblad Mozart, hos Brendler Weber, hos Berwald Spohr, hos Hallström Gounod, hos Hallén Wagner o. s. v. Mera folkligt än den stora operan har hos oss sångspelet varit; i förra århundradet stod detta hufvudsakligen under franskt inflytande (lika väl som Bellmansmelodierna), men i det nuvarande har den inhemska folktonen där allt mera fått göra sig gällande. Vår instrumentalmusik åter var fordom nästan uteslutande beroende af tyska mönster, men på de senare decennierna ha äfven starka fläktar från Frankrike gjort sig märkbara — att icke tala om Norge och Ryssland.

Det skulle föra mig för långt att här närmare antyda en del nordiska egenheter i harmonisering, såsom föraktet för kvintförbud, förkärleken för s. k. orgelpunkter och liggande stämmor, böjelsen för det ackordiska i motsats till den modernt tyska, böjelsen för det kromatiska och enharmoniska etc.

Däremot kan jag ej underlåta att till sist anteckna såsom en svensk specialitet mängden af dilettanter, d. v. s. icke yrkesmässiga musici, bland våra tonsättare. Denna omständighet har ej varit utan sina faror, nemligen i fråga om grundligt skolad teknik, men den har å andra sidan åtminstone medfört den nyttan att hindra oss från att stelna i yrkesmässighetens formalistiska doktriner.

—⊠—

Operor och operetter, uppförda å kungl. teatern i Stockholm från och med 1 juni 1830, till och med 30 juni 1860.

Då det gamla operahusets portar för alltid stängdes med den sista föreställningen derstädes den 30 nov. 1891, frammanades många minnen af den hundraåriga verksamheten inom dess murar. Bland sådana förekom äfven en förteckning öfver opera-premièrer å den kungl. scenen från 1866 till 1891, intagen i denna tidning, årgången 1892.

En ännu äldre förteckning öfver sådana ega vi i en 1860 tryckt liten bok »För vänner af operan», utgifven af O. S. (Olle Strandberg) och till större delen innehållande korta biografier öfver komponister till operor uppförda å vår k. operascen jemte omdömen om dessa. Förteckningen upptager i alfabetisk ordning alla de under ofvannämnda tid gifna operorna, men då deras premièrer hafva ett särskildt intresse vilja vi efter uppgifterna i denna bok och äfven med ledning af Dahlgrens »Anteckningar om Stockholms teatrar», först uppräkna dessa, dervid begagnande samma uppställning, som i den ofvan nämnda premièreförteckningen för 1866—91, i kronologisk följd och med komponistens namn främst. Det kan äfven ha sitt intresse att se hur många gånger en pjes gifvits från första till sista gången under denna 30-års-period, hvarföre detta äfven (inom klammer) uppgifves. Följande förkortningar äro använda: a (= akter), kom. (com.), trag., rom. etc. op. (= komisk, tragisk, romantisk etc. opera) fr. (= från), eft. (= efter), t (text), öfv. (= öfversättning), op. (= opera), skåd. (= skådespel).

Operapremièrer:

1831. Righini: *Det befriade Jerusalem*, op. 2 a; t. af Filistri da Caramondani, öfv. af C. G. Nordforss. (26 jan.—6 okt. 1833—13 g.)

1832. van Beethoven: *Fidelio*, op. 2 a; t. af Bouilly, efter Treitschke öfv. af B. Crusell (14 apr. — 3 febr. 1833—6 g.) — Herold: *Marie* eller *Bröllopsfesten*, skåd. 3 a. med sång o. ballett, t. af Planarde (Marie), öfv. af J. E. Remmer (17 dec — 10 jan. 1844 — 27 g.)

1833. Auber: *Fra Diavolo* eller *Värdshuset i Terracina*, kom. op. 3 a; t. af Scribe, öfv. af B. Crusell (17 maj — 24 nov. 1856 — 78 g.) — Méhul: *De begge blinde*, op. com. 1 a; t. af Marsollier (Les deux aveugles de Tolède) öfv. af J. H. Callou de Villeneuve (28 okt. — 11 nov. 1833—4 g.)

1834. Auber: *Konserten på hofvet*, op. com.; t. af Scribe o. Mélesville (Concert à la cour, ou la débutante), öfv. af P. U. Huldberg (7 febr. — 2 apr. 1834 — 3 g.) — Auber: *Muraren*, kom. op. 3 a. af Scribe o. Delavigne (le Maçon), öfv. af C. M. Crælius (3—13 april — 6 g. Fr. 1861 öfv. af F. A. Dahlgren). — Brendler och en musikälskare (kronprins Oscar): *Ryno* eller *Den vandrande riddaren*, skåd. med sång och divertissement, t. af B. von Beskow (16 maj — 13 mars 1838 —20 g.)

1835. A. F. Lindblad: *Frondörerna* eller *En dag under partistriderna i Paris 1649*, histor. kom. m. sång 3 a. af Mélesville (1:a Maison du rempart, ou une journée de la Fronde), bearb. af N. J. Cervin-Steenhoff (några kupletter af P. A. Sondén m. fl. — 11 maj - 24 febr. 1836—7 g. (Med omarb. text och tillägg af musiknummer med ord af komponisten 1 dec. 1860 — 27 Okt. 1861 — 17 g.)

1836. Auber: *Den stumma från Portici*, op. 5 a. af Scribe o. Delavigne (la Muette de Portici); öfv. af B Crusell, ballett af A. Selinder (19 mars — 25 maj 1860 — 102 g.) — Herold: *Duellen*, op. com. 3 a.; t. af Planard (le Pré aux Clercs) öfv. af G. G. Ingelman (31 okt. — 15 jan. 1837 — 10 g.)

1837. Gläser: *Örnnästet*, romant.-kom. op. 3 a.; t. af v. Holtei (des Adlers Horst), öfvers. af H. E. Manner-hjerta (20 febr. — 23 maj 1838 — 6 g.) — Adam: *Alphyddan*, oper. 1 a.; t. af Scribe o. Melesville (le Chalet) efter franskan och O. L. B. Wolffs tyska tolkning (die Schweizerhütte), öfv. af B. Crusell (28 april — 11 dec. 1859 — 91 g.) — Rifaut: *Förposten* eller *Den bortglömde vedetten*, op. com. 1 a.; t. af Saint-Georges (la Sentinelle perdue), öfv. af F. O. Bækström (9 —27 okt. 7 g.)

1838. Hérold: *Zampa* eller *Marmorbruden*, kom. op. 3 a.; t. af Melesville (Zampa ou la fiancée de marbre), öfv. af P. Westerstrand (19 febr. — 30 dec. 1839 7 g.) — v. Weber: *Euryanthe*, op. 3 a. t. af Helmina von Chézy (3—16 dec. — 4 g.)

1839. Adam: *Postiljonen från Longjumeau*, op. com. 3 a.; t. af de Leuven o. Brunswick (le Postillon de Longjumeau), öfv. af L. A. Weser (11 febr. — 14 sept. 1842 — 18 g.) — Meyerbeer: *Robert af Normandie* op. 5 a.; t. af Scribe o. Delavigne (Robert le Diable), öfv. af B. Crusell (10 maj — 23 okt. 1859 — 119 g.)

1840. Adam: *Bryggaren i Preston*, op. com. 3 a.; t. af de Leuven o. Brunswick (le Brasseur de Preston), öfv. af N. W. af Wetterstedt (25 mars — 5 apr. 1840 — 6 g.) — Donizetti; *Lucie* eller *Bruden från Lammermoor*, op. seria, 4 a.; t. af Cammarano (Lucia di Lammermoor) efter Walter Scott, öfv. efter franskan af L. A. Weser (16 maj — 30 mars 1860 — 77 g.) — Donizetti: *Kärleksdrycken*, op. buffa 2 a. af Romani (l'Elisir d'amore), öfv. af N. W. af Wetterstedt (12 okt. — 4 okt. 1858 — 63 g.)

1841. Bellini: *Den okända*, op. seria 2 a. (7 tabl.); t. af Romani (la Straniera), öfv. af N. W. af Wetterstedt (23 jan. — 29 mars 1841 — 9 g.) — Bellini: *Norma*, op. seria, 3 a.; t. af Romani, öfv. af N. W. af Wetterstedt (19 maj — 11 juni 1858 —51 g).

1842. Meyerbeer; *Hugenotterna*, op. 5 a; t. af Scribe o. Deschamps, öfv. af P. Westerstrand (10 maj — 25 jan. 1860 — 35 g.)

1843. Bellini: *Sömngångerskan*, op. 2 a. (4 tabl.); t. af Romani (la Somnambula), öfv. af N. W. af Wetterstedt (9 jan. — 21 juni 1856 — 34 g.) — Rossini: *Skatan* eller *Stölden i byn Palaiseau*, op. 2 a; t. efter franska originalet af Caignez o. d'Aubigny (la Pie voleuse, ou la Servante de Palaiseau) samt dettas ital. behandling af Gherardini (la Gazza ladra), bearb. o. lämpad till musiken af Castil-Blaze, öfv. af N. W. af Wetterstedt (14 juni

— 3 nov. — 6 g.) — Lortzing: *Czar och timmerman* eller *Borgmästaren i Sardam* kom. op. 3 a; t. af Lortzing, öfv. af J. M. Rosén (6 nov. — 3 dec. — 6 g.) — Franz Berwald: *Jag går i kloster*, oper. 2 a.; t. af Fr. Berwald (2 dec. — 21 jan. 1844 — 6 g.)

1844. Aug. Säfström: *Fiskarstugan* (instrum. af A. Randel) oper. 1 a.; t. af Säfström (4—21 jan. 5 g.) — J. van Boom: *Necken* eller *Elfspelet*, romant. op. 3 a.; t. af J. H. Meijersson (11—19 maj — 4 g.) — Donizetti: *Anna Boleyn*, op. seria; t. af Romani (Anna Bolena), öfv. af N. W. af Wetterstedt (17—26 juni — 4 g.) — Auber: *Hälften hvar* eller *Hin Ondes andel*, op. com. 3 a.; t. af Scribe (la Part du diable) öfv. af L. A. Weser (18 dec. — 24 apr. 1857 — 22 g.)

1845. Franz Berwald: *Modehandlerskan*, kom. oper. 3 a.; t. af Fr. Berwald (26 mars — 1 g.) — Donizetti: *Regementets dotter*, op. com. 2 a.; t. af Saint-Georges o. Bayard (la Fille du régiment), öfv. af N. W. af Wetterstedt (9 juni — 28 jan. 1859 — 60 g.) — Auber: *Kronjuvelerna*, kom. med sång 3 a.; t. af Scribe o. Saint-Georges (les Diamants de la couronne), öfv. af N. W. af Wetterstedt (17 sept. — 7 maj 1856 — 15 g.) — Auber: *Den svarta dominon*, op. com. 3a.; t. af Scribe (le Domine noir); öfv. af N. W. af Wetterstedt (7 nov. — 6 jan. 1846 — 6 g.)

1846. P. C. Boman: *Byn i Bergen*, skåd. med sång, öfv. (af Kotzebues »das Dorf im Gebirge») af H. Hermansson o. P. C. Boman (16 febr. — 12 mars — 6 g.) — Auber: *Ambassadrisen* op. com. 3 a; t. af Scribe o. Saint Georges (l' Ambassadrise), öfv. af U. E. Mannerhjerta (18 — 25 mars — 4 g.) — Auber: *Sirenen*, op. com. 3 a; t. af Scribe (la Sirène), öfv. på tyska af Franke, derifr. på svenska af J. M. Rosén. (30 okt. — 20 dec. — 7 g.)

1847. von Flotow: *Allesandro Stradella*, romant. op. 3 a.; t. af W. Friedrich, öf. af G. L. Silverstolpe (22 jan. — 26 sept. 1859 — 31 g.)

1949. Balfe: *Zigenerskan*, oper. 4 a.; t. af Bunn (The Bohémian girl), öf. på tyska af Kupelwieser, derifr. på svenska af Aug. Blanche (28 mars — 28 okt. 1850 — 20 g.) — Lortzing: *Tjufskytten*, eller *Naturens röst*, kom. op. 3 a.; t. af Lortzing (der Wildschütz, oder die Stimme der Natur), fritt bearb. efter Kotzebues »der Rehbock, oder Die schuldlosen Schuldbewussten», öfv. af G. L. Silverstolpe (31 okt. — 77 sept. 1850 — 10 g.)

1848. Halèvy: *Drottningens musketörer*, op. com. 3 a.; t. af Saint-Georges (les Mousquetaires de la reine), öfv. af N. W. af Wetterstedt (8 — 19 nov. — 4 g.)

1850. Donizetti: *Leonora*, op. 4 a.; t. af Scribe, Royer o. Vaëz (la Favorite), öfv. af A. F. Lindblad (9 mars — 15 febr. 1855 — 14 g.) — von Flotow: *Martha* eller *Marknaden i Richmond*, kom. op. 4 a.; t. af W. Friedrich (Martha oder der Markt zu Richmond), till någon del efter en plan af Saint- Georges), öfv. af C. W. A. Strandberg (27 nov. — 19 jan. 1858 — 45 g).

1851. Dannström: *Doktor Tartaglia*, oper. 2 a.; med dans; t. efter Th. Sauvage (l'Eau merveilleuse), bearb. af Is. Dannström o. Aug. Blanche (24 mars — 1 g). — Bellini: *Puritanerna*, op. 4 a.; t. af Pepoli (i Puritani e i Cavalieri), efter von Lichtensteins tyska behandling öfv. af A. F. Lindblad (7 apr. — 10 nov. — 9 g.)

1852. Mercadante: *Eden*, op. serie 3 a.; t. af G. Rossi (il Giuramento), öfv. af A. F. Lindblad (19 jan. — 12 febr. — 5 g) — von Flotow: *Storfurstinnan*, op. i 2 afdeln. o. 4 a.; t. af Ch. Birch- Pfeiffer (Die Grossfürstin Sophia Catharina), öfv. af Th. Knös (20 mars — 18 april — 6 g.) — Verdi: *Macbeth*, op. 4 a.; t. af Piave (Macbeth, efter Shakespere), öfv. af C. W. A. Strandberg. (29 apr. — 9 dec. — 11 g.) — — Maillart: *Quarnen vid lindarne*, oper. 1 a.; t. af Maillan o. Cormon (le Moulin des tilleuls), öfv. af A. M. Örnberg (12 maj — 1 g.) — Meyerbeer: *Profeten*, stor op- 5 a.; t. af Scribe (le Prophète), öfv. af C. W. A. Strandberg (8 nov. — 9 maj 1858 — 52 g.)

1853. Donizetti: *Lucretia Borgia*, op. 3 a.; t. af Romani (efter Victor Hugo), öfv. af A. Lindeberg (16 — 30 mars — 4 g.) — Verdi: *Ernani*, op. 4 a.; t. af Piave (efter V. Hugos »Hernani»), öfv. af G. L. Silverstolpe (25 maj — 20 juni — 11 g.) — Adam: *Närnbergerdockan*, op. com. 1 a ; t. af de Leuven o. de Beauplan (la Poupée de Nuremberg), öfv. af C. W. A. Strandberg (25 nov. — 21 juni 1860 — 43 g.) (Forts.)

Musikpressen.

På Elkan & Schildknechts förlag har utkommit:

För en röst med piano:

Dahl, Adrian: *Midsommar* (c—f) ord af Edv. Fredin. Tillegn. fru Gudr. Torpadie-Lindblom. Pr. 75 öre;

Palm, Herman: *Den första vårblomman* (d—f). Tillegn. H. E. Pris: 60 öre;

Hertzman, Frith.: *När tanken vaknat* (g—d eller e) ord af C. Bassångarens album n:o 64. Pris: 50 öre;

Jensen, Adolf: *O Heidelberg, du sköna* (Alt Heidelberg, du feine) op. 34 (a—d), af J. V. Scheffel. Bassång. Alb. n:o 63. Pris: 75 öre; — *Hildebrandsvisan* (h—d) med kör ad libitum. Bassång. Alb. n:o 65. Pris: 75 öre;

Pacius, Fr.: *Soldatgossen* (h—d) Bassång. Alb. n:o 66. Pris: 50 öre.

Från Det Nordiske Forlag, Köpenhamn:

För piano, två händer:

Hägg, J. Ad.: *Fünf Fantasiestücke*. 1. Prolog 2. Idyl. 3. Humoreske. 4. Ballade. 5. Epiloge.

Litteratur.

Illustreret Musikhistorie. En framstilling for Nordiske Læsere af Hortense Panum og William Behrend. Attende Levering. Pr. 1 krone.

Vända vi oss först till de svenska förlagsartiklarna, så ha vi att nämna de nyutgifna sångerna. Det knappa utrymmet för dagen medgifver endast helt korta anmälningar.

De nya sångerna af *Dahl* och *Palm* återgifva de resp. texterna i vacker och uttrycksfull melodisk omklädnad. Dahls större sång har pianistiskt rikt ackompanjemang af arpeggier och ackord. Harmoniken i dem är enkel utan pikanta vändningar.

Af de i Bassångarens album intagna numren är Pacius' »Soldatgossen» en gammal värderad sång, i denna upplaga satt en ton lägre än den förekommer i en äldre, utgifven tillsammans med »Suomis sång». Sångerna af den bekante, ansedde komponisten *Adolf Jensen* framträder för första gången med svensk text; »O Heidelberg, du sköna» äfven med sin ursprungliga. Denna sång är större anlagd och eger ett mycket omvexlande och rikt ackompanjemang. *Hertzmans* »När tanken vaknat» torde också blifva en omtyckt nyhet för bassångare i allmänhet.

J. Ad. Häggs »Fünf Fantasiestücke» intyga denne tonsättares stora begåfning lika mycket, om ej ännu mer, än de ej längesedan på samma förlag utgifna och här anmälda samlingar pianostycken. Till melodi som harmoni visa de sig frukter af en verkligt ädel inspiration och äro i formelt hänseende förträffliga. Intet är i dem trivialt eller sökt, och i rytmiskt hänseende äro de äfven fängslande.

Illustreret Musikhistorie, 18:de häftet, utgör fortsättning af Mozart-artikeln, som hunnit till »Don Juan» och öfvergår i nästa häfte. Illustrationer i detta äro: porträtt af Marianna Mozart, Aloysia Weber, Konstanze Mozart, f. Weber, Beaumarchais, Josephe Dussek, sångerskan Saporiti och af Mozart sjelf efter Posch's relief, ansedd för en af de mest liknande bi der af honom (återgifven i Svensk Musiktidning 1891, n:r 19). Vidare förekommer en reproduktion af Carmontelles tafla »Familjen Mozart» (Wolfgang vid klaveret, systern sjungande och fadern spelande violin), teckning i ett bref från Mozart och notillustrationer (ur »Enleveringen» och »Figaros bröllop» m. m.), vignetten från den äldsta upplagan af Mozarts verk samt en vy af Dusseks landställe.

Siegfried Salomans nya opera »I Bretagne».

Den 26 sistlidne maj gick öfver operascenen årets första nyhet, då Salomans ofvannämnda opera der hade sin première. Med anledning deraf framställa vi här den åldrige tonsättarens bild och meddela textinnehållet. Om musiken ha vi att yttra oss på ett annat ställe i tidningen. Titel och innehåll följa här.

Siegfried Saloman

I Bretagne

Opera comique i 3 akter. Bearbetning från franskan.
Musiken af *Siegfried Saloman.*

Första akten. Handlingen föregår under det inbördeskrig mellan rojalister och republikaner, hvilket rasade i Frankrike under åren närmast efter revolutionen. Första akten spelar år 1794 och är förlagd till slottet Ruisage, som för tillfället bebos af fröken Blanche de Ruisage. Hennes fader, markis de Ruisage, en af cheferna för det rojalistiska partiet, är borta i kriget.

Margot, arrendatorska på en af de gårdar, som lyda under slottet, har två barn, Jean och Constance. Hon är enka efter en man, som äfven tillhörde det rojalistiska partiet — »de hvita» — och som förut stupat under kungens fana hvarför hon hyser ett djupt hat till »de blå».

Akten börjar med en dialog mellan Blanche och hennes kusin, markis de Pontcrois, som kommit till slottet på markis de Ruisages önskan. Mor Margot inträder jemte sin dotter att lyckönska fröken Blanche på hennes födelsedag.

Constance yppar för sin gudmor, fröken Blanche, att hon älskas af en ung man, Robert Clement, och att äfven hon är honom varmt tillgifven. Men dessvärre vågar hon knappast tänka på att lyssna till sitt hjärtas röst — hon anförtror Blanche att han tillhör »de blå», republikanerna. Blanche ber henne bannlysa denna kärlek ur sitt hjärta och att bära sitt lidande med tålamod.

Nu införes Robert, som markisen, troende honom vara en spion, låtit fasttaga då han sökt klättra in öfver muren, för hvilket han dömes att på slottets gård fusiljeras. Blanche träder emellan och, med den rätt att bevilja nåd, som sedan urminnes tider i slottet Ruisage tillkommit kvinnorna af hennes ätt, fordrar fångens försättande i frihet. Markisen måste böja sig för hennes önskan och Robert blir fri.

Markisen meddelar derefter Blanche att han skall gå ut i striden samt öfverlemnar ett bref från hennes fader och lemnar henne, sägande att han afvaktar hennes svar. Hon bryter brefvet då Jean inträder och märker den rörelse som läsningen af detsamma förorsakar henne. Då han spörjer om orsaken, lemnar hon honom brefvet att läsa. Det innehåller en önskan af markis de Ruisage att hans dotter Blanche vid mottagandet af detta bref skall låta viga sig med sin kusin markis de Pontcrois. Jean döljer den smärta han erfar vid läsningen af brefvet — han själf älskar Blanche. Nu beslutar han att begifva sig ut i kriget, meddelande detta beslut åt modern, som först bäfvar vid tanken på att hennes så älskade son skall gå ut i striden, men slutligen sjelf sätter geväret i hans hand, uppmuntrar honom och ger honom sin välsignelse.

Akten slutar med att folket kommer in och lyckönskar Blanche och markisen, hvilka redan blifvit sammanvigda. Markisen måste dock i följd af en ordres genast gå ut i striden och Jean följer efter.

Andra akten. Scenen är förlagd hemma i Margots boning. Ett år har gått sedan Jean drog ut i striden. Krämaren Matthieu inkommer och berättar nyheter. Margot har förut ej förstått denne man, utan trott att han rent af vore en spion. Nu omtalar han emellertid att han hvarken tillhör det ena eller andra partiet. Han hade haft två söner. Båda hade de gått ut i striden, den ene för att kämpa i »de hvitas» leder, den andre bland »de blå». De hade stupat — på samma dag, i samma drabbning — kanske dödade af hvarandra. Derför hatar gubben Matthieu detta inbördeskrig och står sjelf på ingendera sidan, men vill deremot hjälpa hvar han kan. Robert kommer, han har fått sin inkvartering hos Margot, som först mottager honom mycket kärft, men sedan blir vänligare stämd mot honom. Han får återse Constance, som han ännu älskar varmt. Robert aflägsnar sig på en stund och strax därpå inkommer Jean för att få återse sin mor och sin syster. Jean, som utmärkt sig i striden, är nu officer och har blifvit dekorerad. Han omtalar att såväl markis de Ruisage, Blanches fader som markis de Pontcrois, hennes man, stupat. Han älskar fortfarande Blanche. Han vill återvända till striden trots moderns oro; Margot ger honom faderns ur såsom ett minne.

Fröken Blanche kommer instörtande, förföljd af en hop råa republikanska soldater, då strax derpå Robert inkommer och räddar henne ur deras våld. Då Jean sedan upptäcker att en »blå» är inkvarterad under hans moders tak och hotar att döda denne, ber Constance om nåd för Robert och omtalar att denne nyss räddat Blanche från den råa soldatesken.

Jean, som nu står färdig att ånyo gå ut i striden, lemnar gubben Matthieu ett bref, som denne skall framlemna till hans mor två dagar efter den drabbning som skall ega rum. Matthieu lofvar att fullgöra uppdraget. Sedan Jean tröstat sina anhöriga beger han sig ut — och strax derpå erfar man att striden börjat. Folket kommer in och knäböjer under det man hör stridens buller.

Tredje akten. Skogstrakt i Bretagne. Vid sidan synes Margots gård. En herde sjunger om våren. Landtfolket inkommer för att lyckönska Constance, som nu skall gifta sig med Robert. Gubben Matthieu, som äfven anländt, har som vanligt meddelanden från striden. Han omtalar för fröken Blanche att de »blå» ströfvat omkring i trakten, men att man blott behöfver ringa i den vid Margots gård befintliga larmklockan, »då komma genast våra soldater, som ligga i bergen, fram och gifva eld».

Jean anses hafva stupat och hans mor är förtviflad öfver hans död. Plötsligt visar sig en »blå», då hon skyndar att ringa i larmklockan, och hastigt synas flera »hvita», färdiga att lägga an på den kommande, som emellertid i sista ögonblicket upptäckes vara den som död ansedde Jean, hvilken nu berättar att han begagnat sig af fiendens uniform, som han kommit öfver på slagfältet, för att undgå att bli dödad af de »blå». Stor blir glädjen såväl hos Margot, som återfått sin älskade son, som ock hos denne, som nu är åter bland de sina och som äfven får återse

den af honom så högt älskade Blanche. Såsom officer och riddare af S:t Louis' orden kan han ju hafva hopp om hennes hand och modern förenar nu deras händer.

Till komponistens porträtt meddela vi följande korta biografiska notiser.

Siegfried Saloman, tonsättare och violinist är född i Tönder den 2 okt. 1816. Redan vid 12 år väckte han uppseende på konserter, fick i Köpenhamn undervisning af Fröhlich och Hartmann och från 1838, efter erhållet treårigt stipendium, i Tyskland. S. har komponerat flere operor: »Tordenskjold» (1844), »Diamantkorset» (1847), som på senare tid gjort lycka här i Stockholm (1886) liksom förut i Danmark och Tyskland. Andra hans operor äro »Das Corps der Rache», »Karpathernas ros» och på senare år enaktsoperan »Led vid lifvet», samt »I Bretagne», hvilken om hösten 1895 inlemnades till och antogs för vår K. opera. Vidare har han skrifvit orkestermålningen »Lägerlif», sånger m. m. Gift med den berömda sångerskan Henriette Nissen bodde han länge i Petersburg men flyttade som enkling 1879 till Stockholm. Han är från 1850 ledamot af Musikaliska akademien.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. operan. Maj 18. Adam: *Konung för en dag* (7:e billighetsföreställningen). — 19. Donizetti: *Leonora.* — 21. 31. Bizet: *Carmen* (Carmen: fru Linden). — 22 Gluck: *Orfeus;* Leoncavallo: *Pajazzo.* — 25. Nicolai: *Muntra fruarna i Windsor* (Falstaff: hr Brag). — 26, 27. Saloman: *I Bretagne,* opéra comique i 3 akter. Bearbetning från franskan (Blanche de Ruisage, Margot, Constance, Gilette; frkn. Lindegren, Edström, fru Frödin-Lindberg, frk. Thunberg; Markisen af Ponteroix, Jean, Robert Clement, Matthieu, En herde: hrr Bergström, Ödmann, Forsell, Brag, Strandberg). Dansen af M. Glasemann. Dekorationerna i 1:a, 2:a akten af hr C. Janson, i den 3:e af C. Grabow.

I säsongens elfte timma, som sista nyheten i nu varande operalokalen, gick Salomans sista operaverk öfver scenen med god rolbesättning, vackra dekorationer och lyckad uppsättning. I afseende på utförandet i sin helhet under hr Hennebergs direktion kan ej något väsentligt anmärkas. Textens innehåll, bearbetning efter Scribe (»Yvonne»), röjer dennes kända talang men är af något gammaldags sentimental karaktär, hvilket äfven inverkar på musiken. Denna har emellertid att bjuda ej få anslående musikaliska nummer, om än icke af större originalitet. De rätt vackra melodierna få ofta en oväntad afslutning, som tycks visa att komponisten velat följa nyare mönster. Af mera framstående nummer kunna nämnas hr Forsells romans »Mitt sköna fosterland Touraine», hr Ödmanns »O låt mig glömma», herdens vårsång, några körer och ensembler samt balettmusiken. Instrumentationen röjer den rutinerade operakomponisten och har jemte svagare partier äfven sådana af mycket god klangverkan. I alla händelser är denna opera ett märkligt arbete af en man, som skapat det vid en ålder af mellan 70 och 80 år. Att det nya verket ej går upp i värde mot hans i många stycken så lyckade komiska opera »Diamantkorset», kan ej förvåna. Af de utförande innehade den för scenen nyvunna sångerskan fröken Edström ett vigtigt parti, som af henne sköttes ganska förtjenstfullt, ehuru intonationen ej alltid var felfri. Fru Frödin-Lindberg och fröken Lindegrén löste väl sina uppgifter. Den hederlige gubben Matthieu hade en god representant i hr Brag, hrr Forsell och Ödmann hade tillfälle att göra sina präktiga röster gällande i de roler, som tillfallit dem. Dansens ordnande lände herr Glasemann till heder. Bifallet var ofta nog rätt lifligt, och efter operans slut följde många inropningar. Herr Ödmann hyllades med ett par lagerkransar och blommor, buketter tillföllo äfven några andra af de medverkande artisterna. Konungen bevistade premièren, som gafs för en mycket talrik publik.

Från in- och utlandet.

Kungl. Operan. Vid sista representationen under spelåret och i den provisoriska operalokalen uppföres den 3 juni Wagners »Lohengrin». Senast i slutet af nästk. september anses föreställningarne kunna taga sin början i det nya operahuset.

K. Musikaliska akademien. Till den ledigförklarade lärarebefattningen i solosång å ordinarie stat vid Musikkonservatorium hade vid fatalietidens utgång den 23 maj såsom sökande anmält sig: sånglärare Hugo Beyer, musikdirektör Oscar Lejdström, organisten V. Lindberg samt operasångarne Algot Lange, Axel Rundberg och C. A. Söderman.

En stortartad donation har tillfallit akademien i dessa dagar. Nyss aflidne häradshöfdingen Axel Lundvall, bekant som stor vän och utöfvare af musik har nämligen donerat 100,000 kr till Musikaliska akademien för att medels afkastningen deraf akademien må, vare sig genom understödjande af enskilda musiksällskap eller på annat för ändamålet lämpligt sätt föranstalta, att årligen större musikverk varda mot inträdesafgift i Stockholm uppförda för allmänheten. Af denna donation skola åtskilliga lifräntor till ett belopp af omkring 2,000 kr. årligen utgå.

Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande hade i lördags sin årssammankomst på Hasselbacken. Efter styrelsens sammanträde och förhandlingar (utdrag ur årsberättelsen skall meddelas i nästa nummer) utfördes under hr Ullstedts ledning af en ypperlig kör sånger ur senast af sällskapet utdelade sånghäfte, hvarefter körsånger sjöngos under dr Myrbergs anförande på verandan åt trädgården. Efter den derpå följande supén i stora salen vidtog ett särdeles angenämt samkväm, hvarunder tal höllos af Sällskapets ordförande, kammarherre Burén, doktor Myrberg, redaktör Ljunglund m. fl. och åtskilliga körer exequerades samt solosånger föredrogos af operasångaren hrr Forsell och Bergström. Sammankomsten var mycket talrikt besökt, äfven af flere medlemmar från landsorten.

En musikafton till förmån för alkoholisthemmet vid Eolshäll anordnades af hr Richard Andersson den 25 maj i K. F. U. M:s lokal vid Birger Jarlsgatan. De utförande voro pianoelever af hr Andersson.

Sångsällskapet O. D. från Upsala anträder i början af juni en sångarfärd till Berlin.

Konstnärer från Newyork i Skandinavien. I början af nästa månad väntas till Köpenhamn tre musikaliska »stjärnor» från Newyork: sångerskan fröken Seygards och basisten Emil Fischer från Metropolitan Opera samt pianisten Constantin von Sternberg, hvilken är direktör för ett af Newyorks största musikkonservatorier. Efter att ha konserterat i Köpenhamn anträder konstnärstrion en turné i Skandianien.

Fritz Arlbergs sångskola, omfattande 3 stora band, hvilken fullbordades kort före hans död, utkommer i höst på Wilh. Hansens i Köpenhamn musikförlag.

Ellen Gulbranson och Johannes Elmblad ha under maj månad uppträdt i Amsterdam. Särskildt då »Götterdämmerung» uppfördes, rönte fru Gulbranson glänsande framgång som Brünnhilde och hr Elmblad gjorde stor succès i Hagens parti, enl. telegram till Dag. Nyh.

Fröken Wilhelmina Söderlund, f. d. altsångerska i den första, berömda »Svenska damqvartetten» (Wideberg-Åberg-Pettersson-Söderlund) gaf den 15 maj konsert i Trefaldighetskyrkan, biträdd af fru Edling, konsertm. L. Zetterquist och dir. Alb. Lindström.

Tillämnad jättekonsert i Stockholm. Vid nyligen hållet sammanträde, på hvilket 16 af Stockholms mera bekanta manskörer voro representerade, beslöts att förbereda en stor friluftskonsert

till förmån för Folkets hus. Konserten skall yttermera inom de respektive körerna förberedas, hvarefter tid och plats närmare bestämmas. Man hoppas emellertid att vara färdig redan på försommaren.

Svensk musik i utlandet. Vår svenska tonsättarinna Lago, som i början af året uppehållit sig i Tyskland, Belgien och Frankrike, har nyligen fått flera af sina arbeten uppförda i Paris. »Le Journal», »Le monde musical» m. fl. tidningar innehålla härom lofordande omdömen och yttra bl. a., att Lago hos den stora Parispubliken vunnit »une éclatante consécration» och rönt »le plus grand succès». »Lago, som åtnjutit undervisning af Widor, röjer i sina verk allvarliga studier samt en fin och originel ingifvelse» o. s. v. Bland de många medverkande vid samma orkesterkonsert var den svenske violinisten Kjellström. Kompositioner af henne hvilka utförts ha bestått af pianosaker, duetter för sång eller violin och piano, körer och solosånger, de flesta här gifna och kända.

Om en sonat för piano af Lago har professorn vid konservatoriet i Liège Ghymers, som bl. a. skrifvit pianots historia i »Gazette de Liège» yttrat sig mycket berömmande. Han lemnar en noggrann redogörelse för hvarje sats och sammanfattar sitt omdöme sålunda:

Ehuru särdeles fin i harmoniskt afseende, jag skulle vilja säga lärd, om jag ej dermed stötte visst folk, är denna sonat mycket melodisk och af en energisk hållning. Skickligt ornerad, är den alltjemnt klar, naturlig och uttrycksfull. — — — Sonaten, som tillhör den romantiska genren, gör Lago den största heder.

Lund. I härvarande domkyrka gafs nyligen konsert af en fröken Elisabeth Looft, sångerska, som af tidningskritiken på platsen bedömmes ega en vacker och väl skolad stämma, sympatiskt och lifligt föredrag. Särskildt säges hon ega goda förutsättningar för koloratur. De nummer hon utförde bestodo af sopranarior ur »Skapelsen» af Haydn, »Ave Maria af Luzzi och Låfsång af Adrian Dahl. Hon biträddes af en violinist, fröken Rosberg, och en studentqvartett.

London. Till förmån för härvarande danska sjömanskyrka gafs i maj månad en mycket lyckad konsert i Steinway Hall. Hr H. Bramsen väckte verklig entusiasm genom sitt mästerliga violoncellspel. Särskildt tycktes Poppers spinnvisa slå an. Fröken K. Bramsen dokumenterade sig såsom en framstående violinartist. Hon spelade bland annat Wieniawskis Polonaise med lif och lust. Den omtyckta danska sångerskan fröken Otta Brony sjöng flere stycken på ett mycket tilltalande sätt. Synnerligt lifliga appläder följde på Hartmanns »Flyv, Fugl, flyv». Flere andra artister uppträdde.

—※—

Ett ord till hr —t—

i Dagens Nyheter.

Det anfall musikrecensenten hr —t— riktat i nämnda tidning för d. 27 maj mot Svensk Musiktidning är knappast värdt att bemötas, ty hr —t— »visar sig» — att citera honom sjelf — »väl sangvinisk i sitt hopp om uppmuntran från den musikaliskt bildade publikens sida», om han tror att denna skänker honom medhåll och vill gå i hans ledband. Den verkligen »musikaliskt bildade publiken» aktar och värderar hvarje musikalisk konstprodukt, som bär snillets prägel, den må vara af äldre eller yngre datum, men försvär sig icke till en ensidig ultra-Wagnerkult, till hvars apostel hr —t— här på senare tid gjort sig med papistiskt anatema mot en hvar, som ej kysser wagnertoffeln.

Med »osanningar och rena dumheter» kommer han fram, när han talar om »en smakriktning, som *nu* på vissa håll söker göra sig gällande hos oss», och för hvilken han påstår Sv. Musiktidning gjort sig till uttryck. *Nu* vill endast hr —t:s— & konsorters ensidiga smakriktning göra sig gällande; den allsidiga tillhör den *stora bildade musikpubliken* nu som förr, och hr —t— kan för öfrigt vara viss på, att ingen opera i världen skall kunna existera på Nibelungen-operor eller konstprodukter i denna »genre». Studiet af operasceners spellistor torde lemna upplysning härom.

Hvad nu den irriterande uppsatsen i Sv. Musiktidning »om operasång» beträffar, är den reproducerad från en tysk tidning och författad af en hr Abel, tysk liksom Wagner. Den har ingenting att beställa med någon »smakriktning» hos oss; och med kännedom om de ansträngningar, qvantitativt och qvalitativt, Wagner ålägger sångare och sångerskor, *kan* Abel ha rätt, till dess han fysiologiskt och statistiskt vederlägges. En musiktidning är i sin fulla rätt, då den framhåller olika åsigter om ämnen som röra tonkonsten.

Red.

—⊰—

Ett och annat från musikvärlden.

Professor Asger Hammerick, den bekante danske musikern, som under många år varit direktör för det stora musikkonservatoriet i Baltimore, där han för någon tid sedan firade sitt 25 års-jubileum, har i dessa dagar afsagt sig denna befattning. Ägare af en ganska betydlig förmögenhet, ämnar han nu lemna Amerika och slå sig i ro i Paris eller någon annan af de stora världsstäderna.

Nyupptäckt opera af Lortzing. »Regina» är namnet på en efterlemnad och aldrig uppförd opera af kompositören till »Tsar och timmerman», Albert Lortzing. Hon omfattar 3 akter och säges, i fråga om både libretton och musiken, vara den bästa som Lortzing någonsin komponerat.

Salvatore Cammarono, den bekante italienske librettoförfattaren, har, enligt en nyligen i Tyskland utgifven biografi, under tiden 1834—52 författat icke mindre än 40 operatexter, till hvilka Donizetti, Mercadante, Pacini, Verdi och Bazini komponerat musiken. De mest bekanta af dessa äro »Lucia di Lammermoor», »Belisario», Vestalen», »Poliecto», »Luise Miller» (»Kabal och kärlek») samt »Trubaduren», hvilken opera dock först uppfördes efter Cammaranos död.

Af samma arbete inhemtas att »Lucia» första gången uppfördes å San Carlo-teatern i Neapel med Persiani som Lucia, Duprez som Edgardo och Coselli som Ashton.

En hittills obekant opera af Ludvig Spohr, »Korsfararne», upptäcktes förra året i arkivet vid hofteatern i Kassel och skall så snart som möjligt uppföras å denna teater efter en öfverarbetning af teaterns kapellmästare, dr Franz Beyer. Operan är komponerad i början af 1840-talet, således på en tid då Richard Wagners principer ännu icke blifvit bekantgjorda för världen i uppsatser och afhandlingar. Men detta oaktadt lyser det senare musikaliska dramats idé igenom hela karakteren af detta Spohrs arbete.

—※—

Dödsfall.

Paul, Oscar professor, musikskriftställare, f. 8 april 1839 i Freiwaldau (Schlesien), † 18 april Leipzig, der han vistats sedan han 1858 ditkom för att studera teologi vid universitetet och fullkomna sin musikaliska bildning vid konservatoriet. Några år var han dock bosatt i Köln. Privat studerade han pianospel för Plaidy, teori för Richter och Hauptmann. P. blef 1860 fil. doktor och genom sin skrift *Die absolute Harmonik der Griechen* 1866 privatdocent vid universitetet i Leipzig och 1869 lärare vid konservatoriet. Efter att ha utgifvit i öfversättning *Boethius' fem böcker de Musica* utnämndes han till e. o. professor vid universitetet. Som teoretiker tillhörde O. Paul P. Hauptmanns skola och utgaf 1868 hans efterlemnade *Lehre von der Harmonik*. Han har sjelf skrifvit en mycket spridd *Lehrbuch der Harmonik*, vidare *Geschichte des Claviers* (1869), utgaf 1873 *Handlexicon der Tonkunst*, uppsatte misiktidningarne »Die Tonhalle» och »Musikalisches Wochenblatt», dem han dock snart lemnade, och var redaktör för Musikafdelningen i »Leipziger Tageblatt».

—□—

En Stainerviol

finnes till salu. Vidare meddelar

Nordiska Annonsbyrån,
Göteborg.

Ludwig van Beethoven,

vackert porträtt å kartong, finnes i bok- och musikhandeln à **50 öre.**
Svensk Musiktidnings Expedition.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, clothband 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjenst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»
(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu à ***2 kronor*** hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan 54.

Musikalbum X

Pris 1 krona

fins till salu å Expeditionen, Kungstensgatan 56, 3 tr., samt i bok- och musikhandeln.

Innehåll: för piano: **G. Hägg:** *Vals-Arabesk,* **Karl Valentin:** *Om Våren,* **A. M. Myrberg:** *Berceuse,* **H. Goetz:** *Andantino* ur Sonatine op. 8, **G. F. Lange:** *Melankoli;* sång med piano: **Gösta Geijer:** *Harpolekarens sång* ur »Vapensmeden» af V. Rydberg för baryton (e—e).

Skandinaviska Orgelfabrikens
Kammarorglar,

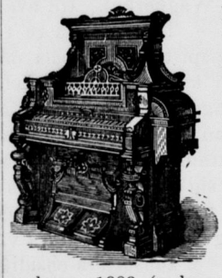

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten *enhälligt* vitsordade för att vara de **bästa** i norden tillverkade. Prisbelönta i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm:
Mästersamuelsgatan 24.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m.

Frans J. Huss.

Festmarsch

för piano af *Gustaf Hägg.*

Denna vackra och ståtliga marsch finnes nu att tillgå i godtköpsupplaga à

50 öre.

Svensk Musiktidnings förlag.

Herrar Musici och Tonsättare,

hvilka önska till tryck befordra sina opus, kunna få dem väl och billigt utförda i litografiskt nottryck af gammal, van notlitograf.

J. F. Lindblom,

Stockholm, Saltmätaregatan 5, Norr.

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Tjuguen **första** pris, in- och utrikes.

Flyglar och **Pianinos**

Beqväma afbetalningsvilkor.

Talrika vitsord
från framstående musici och konstnärer, bl. a. från **Alfred Reisenauer, Professor Franz Neruda, Alfred Grünfeld, Moritz Rosenthal, Prof. Franz Mannstädt, Dir. Aug. Körling, Mad. Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass** samt **Kungl. Musikaliska Akademien** och **Göteborgs** mera framstående musici och musiklärarinnor.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

16 Regeringsgatan 16

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för Instrumentens bestånd.

Obs.! **Hufvuddepot** för **Blüthners** verldsberömda Flyglar, samt **Rönischs & Steinweg Nachfolgers** utmärkta Pianinos.

Svensk Musiktidning

utkommer 1898 efter samma plan som förut, innehållande ***populär läsning i musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *och* ***musikbilaga.*** *Tidningen utgifves såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kungstensgatan 56,*** *3 tr., i* ***bok-*** *och* ***musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor i landsorten prenumereras bäst å* ***posten.*** *— OBS.! Porträtt i N:o 1: H. K. H. Kronprins* **Gustaf** *(Musik. akad:s preses),* **Hildegard Werner,** *i N:o 2* **Kristina Nilsson de Casa Miranda,** *i N:o 3* **Leonard Borwick, Anders Willman,** *i N:o 4* **Willy Burmester, Arvid Ödmann** *(Tamino, Fernando, Zephoris, civil), i N:o 5* **Julius Günther** *och* **Conrad Behrens,** *i N:o 6* **Ossip Gabrilowitsch** *i N:o 7* **J. F. Törnwall** *och* **C. E. Södling** *i N:o 8* **Ellen Gulbranson** *som Brünnhilde i »Valkyrian» och* **Julius Schulhoff** *i N:o 9* **John Forsell,** *i N:o 10* **Jakob Adolf Hägg,** *i N:o 11* **Anna Thulin** *och* **Siegfried Saloman.**

Innehåll: Anna Thulin (med porträtt). — Svenska tonkonstens karaktär, af A. L. (Ur profark till Illustreret Musikhistorie). — Operor och operetter, uppförda å kgl. Teatern i Stockholm från och med 1 juli 1830, till och med 30 juni 1860. — Musikpressen. — Litteratur. — Siegfrieds Salomans nya opera »I Bretagne» (med S. Salomans porträtt). — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Ett ord till hr —t— i Dagens Nyheter. — Ett och annat ur musikvärlden. — Dödsfall. — Annonser.

Stockholm, Kôersners Boktryckeri-Aktiebolag, 1898.